

Πνευματικὴ Οἰκοδομὴ

■ Ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν Κυρία Θεοτόκο

Ὁ Μοναχὸς «Χαῖρε Μαρία»* καὶ ὁ ἱερός κρίνος τῆς Παναγίας

Ένας Χριστιανὸς ὀνόματι Ἰωάννης, ποὺ ἦταν πολὺ εὐλαβὴς καὶ πλούσιος, ἀλλὰ ἀγράμματος, ἔδωσε τὴν περιουσία του στοὺς φτωχοὺς κι ἔγινε Μοναχός.

Ὅμως στενοχωριόταν, ἐπειδὴ δὲν ἤξερε νὰ διαβάξη προσευχές, ὅπως οἱ ἄλλοι Μοναχοί, γιατί εἶχε δύσκολο νοῦ καὶ δὲν ἔπαιρνε τὰ γράμματα. Δὲν γνώριζε οὔτε μία εὐχή.

Οἱ Πατέρες τοῦ Μοναστηριοῦ προσπάθησαν νὰ τοῦ μάθουν γράμματα, τοῦ ἐρμήνευαν τοὺς ψαλμοὺς καὶ τὶς εὐχές, ἀλλὰ αὐτὸς δὲν μποροῦσε νὰ μάθῃ τίποτα.

Κάποιος ἔμπειρος κι ἐνάρετος ἀδελφὸς προσφέρθηκε τότε νὰ τὸν βοηθήσῃ. **Τοῦ** διάβασε μία πρὸς μία ὅλες τὶς εὐχές καὶ τὸν ἐρώτησε ποιὰ τοῦ φαινόταν ὠραιότερη, γιὰ νὰ τοῦ τὴν μάθῃ.

- **Πιὸ** πολὺ μ' ἀρέσει τὸ «Θεοτόκε Παρθένε...», ἀπάντησε ἐκεῖνος.

Κι ὁ ἐνάρετος Μοναχὸς ἔβαλε κόπο πολὺ καὶ τοῦ ἔμαθε τὴν ὠραία εὐχή πρὸς τὴν Παναγία, δηλαδὴ τό:

«**Θεοτόκε Παρθένε, χαῖρε, κεχαριτωμένη Μαρία, ὁ Κύριος μετὰ Σοῦ. Εὐλογημένη Σὺ ἐν γυναιξὶ καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας Σου, ὅτι Σωτῆρα ἔτεκες τῶν ψυχῶν ἡμῶν.**».

* * *

Όταν μὲ τὴν συνεχῆ ἐπανάληψι καὶ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου τὴν ἀποστήθισε ὁ ἀμαθὴς Μοναχός, χάρηκε πολὺ. Ἐνωθε σὰν ν' ἀπέκτησε θησαυρὸ πολύτιμο καὶ γι' αὐτὸ τὴν ἔλεγε ἀσταμάτητα, ἕκατοντάδες καὶ χιλιάδες φορὲς τὸ 24ωρο!

Τὰ χεῖλη του συνεχῶς κινουῦνταν! **Ἀπέφυγε** νὰ λέγη λόγια περιττὰ κι ἀπομακρυνόταν ἀπ' τοὺς ἄλλους Μοναχοὺς, γιὰ νὰ λέγη ὅλο καὶ περισσότερο τὴν προσευχὴ αὐτὴ καὶ ν' ἀπολαμβάνη τὴν γλυκύτητά της!

- **Γιατί** μᾶς ἀποφεύγεις, εὐλογημένε;... τοῦ εἶπε μία μέρα ἕνας Μοναχός.

- **Γιὰ** νὰ λέγω καμμιά φορὰ τὸ «Χαῖρε Μαρία», ἀδελφέ μου, διότι εἶμαι ἀμαρτωλός, ... ἀπάντησε.

Ἀπὸ τότε λοιπὸν οἱ πατέρες τὸν ἔλεγαν «Χαῖρε Μαρία» κι ὄχι Ἰωάννη, πού ἦταν τὸ ὄνομά του!

«**Ἐλα** ἐδῶ, Χαῖρε Μαρία», «πήγαινε ἐκεῖ, Χαῖρε Μαρία», «κάνε τοῦτο ἢ ἐκεῖνο Χαῖρε Μαρία»...

Ἐποῦτος ὅμως ὁ μακάριος τὰ δεχόταν ὅλα μὲ χαρὰ καὶ ἀγαλλίασι. Ἐλεγε δὲ ἀδιάκοπα ἐπὶ χρόνια μὲ πολλὴ εὐλάβεια καὶ ἠδύτητα τὴν ἀγία αὐτὴ εὐχὴ στὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο, ἕως τὴν ὥρα τῆς κοιμήσεώς του, πού χωρίσθηκε ἡ μακαρία κι εὐλογημένη ψυχὴ του ἀπὸ τὸ σῶμα.

* * *

Οἱ Μοναχοὶ κατὰ τὸν θάνατό του, καθὼς διάβαζαν τὸ Ψαλτήριο καὶ ἐν συνεχείᾳ τὴν Νεκρώσιμη Ἀκολουθία, αἰσθάνθηκαν ὅλοι τους μία ἄρρητη εὐωδία, προερχομένη ἀπ' τὸ ἱερό του λείψανο, καὶ γι' αὐτὸν τὸν λόγο τὸν ἐνταφίασαν σ' ἕνα ξεχωριστὸ τόπο, πίσω ἀπὸ τὸ ἱερὸ Βῆμα.

Ἡ εὐωδία αὐτὴ, ὄχι μόνο δὲν λιγόστεψε μετὰ τὴν ταφὴν του, ἀλλὰ καθημερινὰ αὐξανε.

Τὴν ἐνάτη μέρα, ὅταν πῆγαν μὲ τὸν Ἡγούμενο νὰ διαβάσουν Τρισάγιο καὶ νὰ τὸν μνημονεύσουν, εἶδαν ἕνα παράδοξο θαῦμα κι ἐξέστησαν ἅπαντες:

Εἶχε φυτρώσει στὸν τάφο του ἕνας ωραιότατος κρίνος, καὶ στὸ κάθε φύλλο του ἦσαν γραμμένες μὲ χρυσᾶ γράμματα οἱ λέξεις: «**ΧΑΙΡΕ ΚΕΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ ΜΑΡΙΑ!**». **Καὶ** ἡ εὐωδία τοῦ κρίνου ἐκείνου δὲν ἔμοιαζε μὲ τὴν μοσχοβολιὰ κανενὸς

ἐπίγειου ἄνθους!

Τότε ὁ Ἡγούμενος εἶπε στοὺς Ἀδελφούς:

- Πατέρες μου, ἀπ' αὐτὸ τὸ θαυμάσιο ἃς γνωρίσουμε πόση ἀγιωσύνη εἶχε τοῦτος ὁ τρισμακάριος ἄνθρωπος καὶ πόσο πόθο καὶ ἀγάπη ἔτρεφε πρὸς τὴν Κυρία τοῦ Οὐρανοῦ, τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο. Ἀσφαλῶς ἡ ρίζα αὐτοῦ τοῦ κρίνου θὰ βρῖσκεται βαθειὰ μέσα στὴν καρδιά του.

Στὴν ἐκταφή, ὅπως μᾶς διασώζει ἡ εὐσεβῆς παράδοσι, εἶδαν μὲ τὰ μάτια τους οἱ Μοναχοὶ καὶ διεπίστωσαν, ὅτι ὁ κλῶνος αὐτοῦ τοῦ ὑπερθαυμαστοῦ ὀλόλευκου κρίνου ἐξήρ-
χετο ἀπὸ τὸ στόμα του, οἱ δὲ ρίζες του ξεκινούσαν ἀπὸ τὴν
ἄλειωτη καὶ εὐωδιάζουσα καρδιά του! Ἐκεῖ εἶχε ριζώσει ὁ
ἱερὸς ἐκεῖνος κρίνος!...

(*) Πρωτοπρεσβυτέρου Στεφάνου Κ. Αναγνωστοπούλου, Οἱ Αναβαθμοὶ
στὴν ἐν Χριστῷ Πορεία, σελ. 221-222, Πειραιᾶς 2011. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

